

CHƯƠNG 1996: CÔ BÉ 18 TUỔI BỊ TREO CỔ.

Cuối năm 1996, về Việt Nam cùng với Bibi, Tiến, Thái Vy, Thúy Vi, Linh Tú, chị Na, anh Đăng để dự ngày giỗ đầu tiên của Sư Huynh mà tôi biết lần này sẽ là lần thử lửa với các pháp hữu.

Năm trước, như tôi đã kể ở phần trên, sau khi truyền giao lại cho tôi, vài ngày sau thì tôi đã trở qua Mỹ. Đạo pháp đã có người dẫn dắt, tuy nhiên điều quan trọng nhất mà người ta luôn muốn biết là: Người dẫn dắt như thế nào? Trình độ, kiến thức ra sao? Khả năng tới đâu? Trình diện với mọi người về khả năng và kiến thức đó là một điều không thể tránh được mà trong 1 năm qua tu tập gặt hái được những gì thì sẽ biết được kết quả của nó trong lần này. Lượng định tình hình như vậy, tôi biết nếu để tự như chờ một cuộc họp chính thức thì tôi sẽ nhận nhiều sự “tấn công” ở nhiều mặt. Vì thế, trước khi có cuộc họp chính thức, tôi đã tiên liệu những “cuộc tấn công” ở những mặt nào có thể xảy ra nên tôi đã có riêng những cuộc họp mặt cho “mũi tấn công” nơi đó trước. Bề gãy và qui phục nó trước khi cuộc họp mặt chính thức bắt đầu thì sự “tổng tấn công” không còn mạnh nữa.

Một trong những nghi vấn mà các pháp hữu đặt ra là: Cái “Thông” của Thầy tới đâu? Trong một buổi họp mặt tại Ngôi Quận 10, có nhiều vị cố tình “biểu diễn” những cách thức trị bệnh của các vị đó. Các vị biến chế, rồi các vị phô diễn đủ kiểu khi hộ bệnh cho nhiều bệnh nhân nơi đó trước mắt của tôi. Vì còn mới, nên tôi chưa chỉnh họ về sự biến chế pháp Hộ Bệnh. Tôi biết trong tâm của các vị này họ cho là họ thông đạt phương pháp Hộ Bệnh... Tôi vẫn ngồi im xem các vị này làm và các vị cũng không còn kiêng dè ai nữa. Một hồi thì có một bệnh nhân bị bấu cổ từ ngoài bước vào. Tôi đứng dậy bước vào trong nhà và không quên ngoáy cổ lại nói với các vị hiện diện:

- Các vị cứ hộ bệnh, Thầy vào trong một chút!

Nhìn người bệnh, tôi đã biết chuyện gì xảy ra cho người bệnh nhưng tôi vẫn lánh mặt, bước vào trong để quan sát. Một vị pháp hữu vẫn với cách thức trên hộ bệnh cho người này. Vị này làm đủ thứ... cho đến một lúc sau, người bệnh nhìn người này nói:

- Ông không làm gì được tôi đâu!

Cách nói chuyện và cách nhìn khiến cho người này giật mình ngừng tay lại. Có lẽ trong tâm vị này đã phỏng đoán được việc gì xảy ra rồi. Lúc này, tôi bước ra ngoài, xá chào và tiến đến ghé ngồi. Tôi ngoắc người bệnh lại và hỏi:

- Nãy giờ, Thầy đã nghe con khóc bên ngoài, sao con có chuyện gì muốn gặp Thầy?

Bất ngờ, người bệnh bật khóc lớn và nói với vẻ oan ức, tức giận:

- Thưa Thầy! Con mới 18 tuổi, con đâu có biết gì đâu mà nó bắt con treo cổ chết. Thầy ơi! Oan cho con, oan cho con, Thầy ơi!

Tôi nói:

- Thầy biết! Con bị oan, nên Thầy đã cho phép con vào đây để Thầy độ cho con đi tu!

Sau đó, tôi đã giải quyết chuyện về phần lực và gia đình người bệnh đã phát tâm tu học. Bây giờ, tất cả các pháp hữu có mặt đã im lặng vì các vị ấy đã thấy được, tôi thấy được những gì mà các vị ấy không thấy và biết được những gì mà các vị ấy không biết. Tưởng là người bệnh chỉ bị bấu cổ nhưng không dè họ đang bị nhập xác... Cứ như vậy, mỗi nơi một chuyện khác nhau,... để khi đến cuộc họp mặt chính thức thì cũng có rất nhiều câu hỏi để học hỏi, để nghiên cứu được đưa ra và đã được giải đáp gọn gàng, tốt đẹp. Sự chất vấn với ý không đẹp đã không xảy ra....